REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6036/2025-26

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Goranu Felji, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Josipa Milića, OIB 36348663668, iz Sesveta, Selska 57, zastupanog po punomoćniku Frani Bazini, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., OIB: 87939104217, iz Zagreba, Jurišićeva ulica 4, zastupanog po punomoćniku Ivi Šućuru, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 07. listopada 2026., u prisutnosti tužitelja osobno, punomoćnice tužitelja odvjetnice Marinele Marić, u zamjenu za odvjetnika Franu Bazinu i punomoćnice tuženika Ivane Malnar, odvjetničke vježbenice kod odvjetnika Ive Šućura, dana 30. listopada 2026.,

presudio je

I. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d., OIB: 87939104217, isplatiti tužitelju Josipu Miliću, OIB 36348663668, iznos od 3.262,89 eura sa zateznom kamatom tekućom od 29. svibnja 2023. do isplate, do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 01. siječnja 2024. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

II. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja Josipa Milića, OIB 36348663668, u dijelu koji prelazi dosuđeni iznos iz točke I. izreke ove presude.

III. Odbija se kao neosnovan prigovor tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., OIB: 87939104217, radi prebijanja tražbine u iznosu od 2.427,97 eura.

IV. Odbija se kao neosnovan prigovor tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., OIB: 87939104217, radi prebijanja tražbine u iznosu od 316,44 eura.

V. Svaka stranka snosi svoj trošak.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 28. svibnja 2023. navodi da je s prednikom tuženika sklopio dana 09. travnja 2008. Ugovor o kreditu broj 312573 u iznosu od 125.545,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema kupovnom tečaju kreditora za devize važećem na dan isplate kredita s promjenjivom kamatnom stopom koja je u trenutku ugovaranja iznosila 5,50%, a utvrđuje se Odlukom o kamatama i naknadama kreditora. Navodi da je tuženik tijekom trajanja ugovora više puta jednostranim odlukama mijenjao kamatnu stopu bez jasnih i određenih parametara zašto je ista promijenjena te bez mogućnosti pregovaranja o tome. Tužitelj navodi da je takva odredba ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi nepoštena a time i ništetna sukladno odluci Visokog trgovačkog suda RH, poslovni broj Pž-7129/13 od dana 13. lipnja 2014., te da je odredba ugovora o valutnoj klauzuli nepoštena, a time i ništetna, sukladno odluci Visokog trgovačkog suda RH, poslovni broj: Pž-6632/17 od 14. lipnja 2018. u predmetima u kojima je jedan od tuženika bio i tuženik u ovom predmetu. Navodi da su tužitelj i tuženik dana 03. veljače 2016. sklopili Aneks br. 2 Ugovora o kreditu broj: 312573, temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) kojim se propisuje način konverzija kredita denominiranih u CHF i denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF, a radi provedbe postupka konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Predmetnim Aneksom je utvrđeno da je Korisnik kredita (ovdje tužitelj) prihvatio izračun konverzije sa stanjem na dan 30. rujna 2015. te da nakon konverzije kredita glavnica kredita na dan 30. rujna 2015. ukupno iznosi 71.219,89 EUR što u kunskoj protuvrijednosti predstavlja iznos od 543.555,76 kn. Tužitelj ističe, kako bi glavnica kredita na datum konverzije odnosno na dan 30. rujna 2015., pod pretpostavkom da prvotni Ugovor o kreditu nije sadržavao ništetne odredbe o promjeni kamate i valutne klauzule te da se iste nisu mijenjale na način koji je utvrđen ništetan, iznosila 502.680,11 kn. Slijedom toga, tužitelj je prilikom otplate kredita, otplatio za 40.875,65 kn više glavnice kredita nego što je bio dužan po prvotnom Ugovoru o kreditu, što mu je tuženik, pored iznosa preplaćenih temeljem nezakonite promjene kamate i valute, također dužan vratiti, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od dana 1.10.2015. godine do isplate. Tužitelj ujedno ističe kako sklapanjem Aneksa ugovora o kreditu odnosno konvertiranjem kredita nije postignut učinak zaštite tužitelja kao potrošača, budući da istim nije uklonjena neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana. S obzirom da ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od trenutka sklapanja pravnog posla, a odredbe o promjeni kamatne stope i CHF valuti su proglašene ništetnima, sklapanje predmetnog Aneksa, nije imalo učinak konvalidacije ništetnih odredbi ugovora već definiranje ugovornog odnosa za ubuduće. Dakle, sklapanjem Aneksa nije uspostavljena ravnoteža u pravima i obvezama iz ugovora o kreditu, odnosno tužitelju nije u potpunosti obeštećen za iznose koje je preplatio tuženiku u vidu preplaćenih kamata i razlike u valutnom tečaju. Slijedom navedenog, sukladno odredbi čl. 188. st. 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 - dalje: ZPP), te odredbama čl. 1111. i 1115. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05. i 41/08., dalje ZOO) tužitelj glavnim tužbenim zahtjevom potražuje od tuženika

isplatu iznosa od 9.727,16 eura s pripadajućim zateznim kamatama, iznosa od 5.104,61 eura sa zateznom kamatom tekućom od 01. listopada 2015. pa do isplate, uz naknadu parničnog troška tužitelju sa zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude do isplate, te podredno ako bi sud isti odbio, potražuje eventualno kumuliranim tužbenim zahtjevom od tuženika isplatu iznosa od 3.262,89 eura na ime zateznih kamata na više plaćene iznose (razliku tečaja) do dana konverzije, sa zateznom kamatom tekućom od dana podnošenja tužbe 29. svibnja 2023. do isplate uz naknadu parničnog troška tužitelju sa zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude do isplate, a kako je to konačno specificirano podneskom tužitelja od 22. srpnja 2026.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je tužba neosnovana zbog čega je osporava u cijelosti te da su tužba i tužbeni zahtjev neosnovani zbog sljedećih razloga: potraživanje tužitelja je u zastari; utvrđenja iz parnice "Potrošač" nisu primjenjiva na konkretan ugovorni odnos koji je predmet tužbe; sve i kada bi utvrđenja iz parnice potrošač bila primjenjiva, niti tada nema mjesta izravnoj primjeni presude VTS-a i automatskoj vezanosti ovog suda utvrđenjima iz presude VTS-a; sve i kada bi presuda iz presuda iz parnice "Potrošač" bila primjenjiva, ugovorne odredbe ugovora o kreditu koje su obuhvaćene ovom tužbom za ništetnost nisu utvrđene ništetnima u parnici "Potrošač"; tužitelj nije niti pokušao dokazati da se radi o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje su suprotno načelu savjesnosti i poštenja dovele do neravnoteže među strankama; ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi ne uzrokuju, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (čl. 96. ZZP) i spori visinu utuženog zahtjeva za isplatu. Dalje u odgovoru na tužbu tuženik detaljno obrazlaže svaki od navedenih razloga radi kojeg smatra da je tužba neosnovana te izlaže svoje tumačenje sudske prakse u istovjetnim predmetima. Također navodi da su stranke sklopile Aneks 2 predmetnog ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija istog u valutu EURO na temelju Zakona o potrošačkom kreditiranju te da stoga tužitelj nema pravni interes za nastavak pravnog postupka te da je svrha takve konverzije da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. Pojednostavljeno rečeno – primjenjuje se pravna fikcija kao da je ugovorni odnos od početka bio odnos u valuti EUR. Dakle, među strankama koje su prihvatile konverziju nastala je potpuno nova pravna osnova koja onemogućuje potrošače u ostvarivanju zahtjeva s naslova stjecanja bez osnove jer se konverzijom trajno i potpuno uređuje odnos između potrošača i banke, neovisno o odnosu stranaka iz prvotnog ugovora. Slijedom navedenog predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog troška tuženiku.

2.1. Tuženik ističe i prigovore radi prebijanja svoje tražbine u iznosu od 2.427,97 eura na ime tzv. negativnih razlika te u iznosu od 316,44 eura glede preplate priznate u konverziji, a kako je to konačno specificirano podneskom tuženika od 13. ožujka 2026.

3. Tijekom postupka, sud je izvršio uvid u svu spisu priloženu dokumentaciju: presliku Aneksa br. 1 Ugovora o kreditu broj 312573 i osiguranju novčane tražbine za zasnivanjem založnog prava na nekretninama koje su upisane u zemljišnim knjigama

od 13. listopada 2011. (list 11-14), presliku izračuna razlike plaćene kamata i početno ugovorene kamate (list 15-17), presliku izračuna tečajne razlike za kredit prednika tuženika – korisnik Josip Milić (list 18-20), presliku Aneksa br. 2 Ugovora o kreditu broj 312573 i osiguranje novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama koje su upisane u zemljišnim knjigama radi konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF od 03. veljače 2016. (list 21-28), presliku otplatnog plana (list 29-36), presliku Parametra kamatne stope prednika tuženika (list 37-38), presliku Politike kamatnih stopa u kreditnim kreditno-depozitnim poslovima s potrošačima prednika tuženika (list 39-45), presliku Općih uvjeta za poslovanje s građanima prednika tuženika (list 46-51), presliku Informativnog otplatnog plana po kreditu (list 53-62), presliku Ugovora o kreditu broj 312573 i osiguranje novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama koje su upisane u zemljišnim knjigama od 09. travnja 2008. (list 63-76), presliku izvatka iz sudskog registra (list 77-81, 178-179), presliku prometne kartice po kreditu broj 312573 (list 82-99). Sud je također proveo dokaz financijskim vještačenjem po vještaku Zrinku Ručeviću iz Ručević vještačenja d.o.o. (list 239-255), kao i saslušanjem tužitelja (list 410-411).

4. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

5. Između stranaka nije sporno da su stranke, i to tužitelj kao korisnik kredita i prednik tuženika kao kreditor, sklopili Ugovor o kreditu i osiguranje novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama koje su upisane u zemljišnim knjigama broj 312573 od 09. travnja 2008. na iznos od 125.545,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po kupovnom tečaju za devize kreditora važećem na dan korištenja kredita (članak 1.), s rokom otplate od 30 godina (članak 3.), u kojem ugovoru je odredbom članka 4.1. ugovorena promjenjiva redovna kamatna stopa u iznosu od 5,50% godišnje u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama kreditora, činjenica da su stranke sklopile Aneks br. 1 Ugovora o kreditu broj 312573 i osiguranje novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama koje su upisane u zemljišnim knjigama od 13. listopada 2011., kao i Aneks br. 2 Ugovora o kreditu broj 312573 i osiguranje novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama koje su upisane u zemljišnim knjigama radi konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF od 03. veljače 2016., pa se navedeno neće posebno obrazlagati.

6. Sporno je mogu li se na konkretan predmet primijeniti utvrđenja iz presude Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj Pž-6632/17, je li nastupila zastara tužiteljevog potraživanja te je li tuženik primjenom ugovorne odredbe kojom je ugovorena redovna kamatna stopa od 5,50% godišnje, promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama kreditora, kao i ugovorne odredbe koja se odnosi na valutnu klauzulu uz koju je vezana glavnica švicarski franak neosnovano ostvario korist u visini razlike iznosa koje je tužitelj uplaćivao, a koji su veći od iznosa prema anuitetu definiranom s obzirom na početnu kamatnu stopu i početnu vrijednost CHF, te ima li tužitelj pravo na isplatu navedenih razlika uplaćenih iznosa kao i pravni interes za vođenje ovog postupka, a s obzirom na činjenicu da su stranke dana 03. veljače 2016. sklopile Aneks br. 2 Ugovora o kreditu broj 312573 i osiguranje novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama koje su upisane u zemljišnim knjigama radi konverzije kredita s valutnom klauzulom u CHF, kao i visina tužbenog zahtjeva te prigovori radi prijeboja.

7. Prvenstveno, a u odnosu na prigovor o nedostatku pravnog interesa za vođenje ovog postupka, ukazuje se na slijedeće. Činjenica da su tužitelj i prednik tuženika, a sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, broj 102/2015; dalje ZIDZPK) dana 03. veljače 2016., sklopili Aneks br. 2 Ugovora o kreditu kojim su izmijenili odredbe Ugovora o kreditu u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice te utvrdili pri tome i preplatu, ne dovodi do gubitka pravnog interesa tužitelja za utvrđenjem ništetnosti pojedinih odredaba Ugovora o kreditu kao i za isplatom stečenog bez osnove temeljem ništetnih odredaba Ugovora o kreditu. Naime, provođenje konverzije i izračun temeljem kojeg je ona provođena (čl. 19 c ZIDZPK –a) nisu polazili od nepoštenosti ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, već ispravljanja položaja u kojem su se našli ugovaratelji koji su ugovorili kredite denominirane u CHF u odnosu na one koji su takve kredite ugovorili u valuti EUR. Takvo stajalište proizlazi i iz standarda ustanovljenog u okviru jurisprudencije Europskog suda (predmet C-118/17 Dunai od 14. ožujka 2019., ECLI:EU:C:2019:207.) ali i stajališta Vrhovnog suda Republike Hrvatske rješenjem broj Gos 1/2019-36 od 4. ožujka 2020. kojim je naveo da: "…..bez obzira na naknadno sklapanje sporazuma o konverziji, treba reći da se u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019., Vrhovni sud Republike Hrvatske izjasnio da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima…".

8. Tužitelj se pravilno tijekom ovog postupka poziva na odluke u predmetu Udruge Potrošač protiv više banaka (tuženik je VIII tuženik) i to presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske br. Rev-249/14 od 5. travnja 2015., kojom je potvrđena presuda Visokog trgovačkog suda Zagreb br. Pž-7129/2013-4 od 13. lipnja 2013., te presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., u dijelu u kojem je utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedile kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditu, na način da ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom VIII tuženika i drugim internim aktima banke, a do prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora VIII tuženik kao trgovac – korisnik kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktne parametre i metode izračuna tih parametara koji utječu na odluku tužene o promjeni stope ugovorne kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenih na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time i tužena postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to čl. 81., 82., 90, a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. ZZP, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te odluka Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. Pž-6632/17 od 14. lipnja 2018., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/18 od 14. lipnja 2018., u kojoj je utvrđeno da je tužena povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika

kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, imaju direktan učinak u ovoj parnici po odredbi čl. 502. a. i čl. 502. c. ZPP-a i čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 41/14).

9. Suprotno navodima tuženika, ugovorna odredba gdje se promjena kamatne stope čini zavisnom o odluci banke je jasna i lako uočljiva, ali nije razumljiva, jer je jedino sigurno kako visina kamatne stope ovisi isključivo o odluci banke.

10. Presudom Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu broj C-26/13 odlučeno je da čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom, treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva. To znači da su u ugovoru o kreditu tužitelju morali na jasan način biti objašnjeni razlozi i pojedinosti načina promjene kamatne stope, kao i odnos s drugim odredbama Ugovora, tako da on na temelju razumljivih kriterija može predvidjeti njihove ekonomske posljedice.

11. Odredba o promjeni kamatne stope je odlučujuća ugovorna odredba, a ona je zavisna isključivo o odluci jednog ugovaratelja i to tuženika, bez istovremeno jasno određenih uvjeta promjenjivosti i referentne stope za koju se veže promjena, pa tako ove odredbe Ugovora o kreditu, kojim se određuje visina promjenjive kamatne stope, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, te dovodi do toga da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužniku, a dužnik svaku promjenu ne može predvidjeti niti provjeriti. Stoga se radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka na štetu tužitelja, jer su predmet i cijena bitni sastojci ugovora, a temeljem navedene ugovorne odredbe tuženik je onemogućio utjecaj druge ugovorne strane na visinu kamata.

12. Dakle, na temelju osporene odredbe ugovora o kreditu, osim precizno određene kamatne stope u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva niti je bila određena, a niti odrediva i njezin sadržaj prosječnom potrošaču objektivno nije bio niti je mogao biti razumljiv. Ovaj sud, a polazeći od naravi tuženika kao novčarske institucije čiji je krajnji cilj ostvarivanje zarade, ne dovodi u pitanje njezino legitimno pravo da u ugovorima o kreditu ugovara promjenjivu kamatnu stopu, ali istovremeno ovaj sud zaključuje da je tuženik kao dobar i odgovoran gospodarstvenik trebao imati drugačiji pristup prema tužitelju prilikom ugovaranja promjenjive kamatne stope u ugovoru o kreditu te tužitelja ozbiljno informirati o smislu i sadržaju odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i skrenuti mu pozornost na parametre o kojima ovisi kamatna stopa u budućem razdoblju trajanja kredita, a što je izrazio i Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. Kako je predmetnom odredbom Ugovora o kreditu redovna kamata sadržajno izražena na identičan način kao i ona koja je toč. 4. izreke pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u postupku radi zaštite kolektivnih interesa potrošača utvrđena ništetnom, a da u ovom postupku ne postoje okolnosti koje bi ukazivale da je postupanje tužene prilikom ugovaranja promjenjive stope između stranaka bilo drugačije od utvrđenog u tom sudskom postupku, a sve to također proizlazi i iz iskaza tužitelja koji navodi da mu je ponuđen gotov formirani ugovor s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivom

kamatnom stopom o čijim odredbama nije mogao pregovarati, niti su ga djelatnici prednika tuženika upozorili na rizik rasta tečaja CHF u odnosu na HRK, niti na promjene kamatne stope. Stoga sud navedene odredbe predmetnog ugovora o kreditu utvrđuje ništetnim.

13. U odnosu na valutnu klauzulu, presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 2221/2018-11 je odbijena revizija tužene protiv drugostupanjske presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž 6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., u dijelu (toč. 1, 2, 3, 4, 5, 6. i 7. izreke) kojim je utvrđeno da su te banke u određeno navedenim razdobljima povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, sve suprotno odredbama čl. 81, čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 – dalje: ZZP/03) u razdoblju do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. suprotno odredbama čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09 – dalje: ZZP). Stoga je i postupanje tuženika po pitanju valutne klauzule unutar kolektivne tužbe i njezinog puta zaštite riješeno na način da je utvrđeno kako tuženik nije na transparentan način informirao potrošače o riziku intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak, a koji je bio neusporedivo veći u odnosu na takav isti rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za euro. Iz navedenih odluka proizlaze utvrđenja prema kojima odredbe kojima se glavnica veže za CHF već samim ugovaranjem proizvode neravnotežu između stranaka na teret potrošača, obzirom da tuženik kao banka prihvaća samo opći rizik valutne klauzule, dok potrošač prihvaća i taj rizik kao i dodatni rizik specifičan za CHF kao valutu utočišta, a ugovorima potrošačima nije dana mogućnost koja bi kompenzirala takve rizike. Također, iz navedenih odluka proizlazi utvrđenje prema kojemu je iznos ugovorene kamate potrošaču bio nerazumljiv i iz razloga jer je vezan za tečaj švicarskog franka i za odluku banke. Također sve to proizlazi i iz iskaza tužitelja koji navodi da mu je ponuđen gotov formirani ugovor s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivom kamatnom stopom o čijim odredbama nije mogao pregovarati, niti su ga djelatnici prednika tuženika upozorili na rizik rasta tečaja CHF u odnosu na HRK, niti na promjene kamatne stope. Stoga sud navedene odredbe predmetnog ugovora o kreditu utvrđuje ništetnim.

14. S obzirom da se radi o ništetnim odredbama, to se te odredbe među strankama ne mogu primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takvih ugovornih odredbi, odnosno, u skladu s odredbom čl. 323 Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05. i 41/08., dalje ZOO) tuženik je dužan vratiti tužitelju sve što je primio po osnovama koje su utvrđene ništetnim. Dakle, tužitelj bi imao pravo na povrat u dijelu u kojem je njegova obveza preplaćena, i to kao razliku između iznosa obračunatog po tečaju za valutu CHF primijenjenog kod otplate i tečaja na dan isplate kredita, kao i razliku nastalu uslijed povećanja kamatne stope.

15. Međutim, s obzirom da su stranke 03. veljače 2016. sklopile Aneks 2 predmetnog ugovora o kreditu na temelju ZIDZPK-a, kojim je izvršena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR, to je cjelokupan iznos koji je tužitelj uplatio do dana obračuna konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po kreditu uz valutnu klauzulu u EUR. Kako je cjelokupni iznos svih uplata koje je tužitelj izvršio do datuma konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po novom eurskom kreditu, to nije preostao

nikakav iznos preplate koji bi se u ovome postupku tužitelju mogao vratiti. Naime, tuženik je na temelju kogentnih odredbi čl. 19.c ZIDZPK u izračun konverzije uvrstio sve iznose koje je za vrijeme otplate kredita primio od tužitelja, uključivo i sve iznose koje je primio uz primjenu valutne klauzule u CHF, a to uključuje i razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema primijenjenom tečaju i tečaja koji je bio važeći na dan korištenja kredita te je postignuta suglasnost o korištenju preplate po konverziji kredita vezanog za CHF valutnu klauzulu, dok ta razlika koju tužitelj zahtijeva tužbom, nakon zaključenog Aneksa 2, nije sada u imovini tuženika bez pravne osnove pa nisu ispunjene pretpostavke za povrat propisane čl. 1111. ZOO.

16. Sklapanjem Aneksa ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženika (čl. 160. ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužitelj kao potrošač bio u prilici još prije sklapanja dodatka ugovoru o kreditu proučiti njegove odredbe.

17. Stoga primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te valutne klauzule u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15. Nije pravno odlučno u kakvom su položaju oni potrošači koji su prihvatili konverziju u odnosu na one koji nisu jer je to bio izbor kojeg je ZID ZPK/15 jasno definirao i u slučaju tog izbora potrošači koji su prihvatili konverziju više se ne nalaze u položaju dužnika iz kredita s valutnom klauzulom u CHF. Dakle, radilo se o valjanom izboru koji je učinjen od strane korisnika kredita i potrošača i u skladu sa zakonom čija ustavnost i zakonitost nije dovedena u pitanje. Stoga nema nejednakosti tužitelja pred zakonom i sudovima jer se na potrošače koji su konvertirali kredit primjenjuje specijalni propis ZID ZPK/15 na temelju kojeg je konverzija kredita provedena i između stranaka sklopljen Dodatak ugovoru o kreditu koji izaziva pravne učinke. Nasuprot tome, na potrošače koji nisu proveli konverziju svog kredita navedeni lex specialis nije moguće primijeniti i stoga se ne radi o usporedivoj pravnoj situaciji.

18. Pritom se ne može prihvatiti shvaćanje da je eurski kredit trebalo zatvoriti i u većem dijelu od onoga kako je obračunato, s obzirom da je navedeno provedeno u skladu s metodologijom i postupkom propisanim odredbama ZID ZPK, a koji Zakon je prošao ocjenu ustavnosti pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske. Naime, Ustavni sud Republike Hrvatske u postupku ocjenjivanja suglasnosti s Ustavom RH ZID ZPK/15 (U-I/3685/2015) odlukom od 4. travnja 2017. ocijenio je spomenuti Zakon usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske i nije prihvatio prijedlog većeg broja predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti Zakona s Ustavom, ocjenjujući u opisanim okolnostima da ZID

ZPK/15 zadovoljava kriterije formalne i materijalne ustavnosti. Dakle, imajući u vidu da je predmetni Aneks 2 predmetnog ugovora o kreditu sklopljen na temelju (prisilnog) propisa koji je uspješno prošao test ocjenjivanja ustavnosti u ustavnosudskom postupku, valja zaključiti da njegove odredbe obvezuju stranke jer nemaju elemenata koji bi im davali obilježje nepoštenosti i imali za posljedicu njegovu ništetnost (tako i VSRH u odluci Rev-637/2019-2 od 15. studenoga 2022.).

19. Međutim, tužitelj je tužbom zatražio i zatezne kamate pozivom na odredbu članka 1111. ZOO-a, i to od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do konverzije. Taj dio, kako je razvidno iz naprijed navedenih odredaba, nije obuhvaćen obračunom konverzije uređenim posebnim propisom, kao što nije uključen ni u iznose koje snose potrošači, pa je u tom dijelu opravdano intervenirati prihvaćanjem tužbenog zahtjeva na temelju općeg propisa, ZOO-a, na čiju primjenu upućuje odredba članka 4. ZZP-a. Dakle, ostala je i nadalje obveza plaćanja nepodmirenih pripadajućih zateznih kamata na pojedinačne iznose obračunatih od dana dospijeća svakog pojedinog iznosa do dana prestanka obveze (izvršenom konverzijom), a koja obveza proizlazi iz odredbe čl. 1115. ZOO.

20. Naime, Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-925/2023-2 od 8. travnja 2025. naveo je kako pravno shvaćanje izraženo u odluci broj Rev-586/2019-14 od 21. prosinca 2022. koje slijedi pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela od 13. i 20. prosinca 2022. broj Su-IV-33/2022-21, a koja je imala funkciju proširenoga sudskog vijeća, glasi:
„Potrošač koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz članka 19.c stavka 1. točke 6. Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ('Narodne novine' broj 102/15), nakon sklapanja tog sporazuma, ima pravo u skladu s općim propisom iz članka 1111. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima ('Narodne novine' broj 35/05 - dalje: ZOO) na isplatu pripadajućih zateznih kamata na više plaćene iznose koje je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s člankom 19.c ZID ZPK obračunatih u skladu s člankom 1115. ZOO od dana svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije.“. U istoj odluci Vrhovni sud Republike Hrvatske, u svrhu ujednačavanja sudske prakse najvišeg suda, zauzima stajalište da potrošač, koji je sklopio dodatak ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15, nakon sklapanja dodatka ugovoru, po osnovi ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i promjeni kamatne stope više nema pravo na povrat više plaćenih iznosa, osim onih iznosa koji nisu bili predmet obračuna konverzije kredita u smislu članka 19.c u vezi s člankom 19.e ZIDZPK/15 (npr. zakonska zatezna kamata na razliku plaćenih pojedinih mjesečnih anuiteta).

21. Nadalje, Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci proširenog vijeća od 13 sudaca Vrhovnog suda Republike Hrvatske, u skladu s odredbom čl. 390. st. 2. ZPP-a, broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. u odnosu na pravno pitanje: "Ima li potrošač korisnik kredita koji je na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 102/15 – dalje: ZID ZPK/15) ugovaranjem aneksa ugovoru konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom CHF, ako konverzijom vjerovnik nije vratio sve

neosnovane stečene koristi koje je stekao primjenom ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora?" dao je odgovor: "Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

22. Dakle, sud je utvrdio da tužitelj ima pravo na isplatu obračunatih zateznih kamata na više plaćene razlike anuiteta s osnove promjene tečaja od dana plaćanja svakog anuiteta do dana konverzije, odnosno do dana 30. rujna 2015., dok nema pravo na preostalo utuženo potraživanje iz glavnog tužbenog zahtjeva.

23. S obzirom da je sporna visina tužbenog zahtjeva provedeno je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Zrinku Ručeviću iz Ručević vještačenja d.o.o. iz čijeg nalaza i mišljenja od 16. prosinca 2025. proizlazi da, ako se promatraju samo iznosi koje je tužitelj više platio, zatezne kamate na mjesečne iznose razlika po osnovi tečajnih razlika obračunane od prvog dana nakon dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., odnosno dana konverzije, iznose 3.262,89 eura, dok zatezne kamate na mjesečne iznose razlika po osnovi promjenjive kamatne stope obračunane za razdoblje od prvog dana nakon dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., iznose 0,00 eura.

24. Sud je predmetni nalaz i mišljenje vještaka Zrinka Ručevića iz Ručević vještačenja d.o.o. prihvatio u cijelosti jer je isti sukladan s ostalim dokazima u spisu, te izrađen stručno, valjano obrazložen i u skladu s pravilima struke, uzevši u obzir da je vještak imao na uvid svu relevantnu dokumentaciju, te na koji tužitelj nije imao nikakve primjedbe niti prigovore, dok su prigovori tuženika pravne prirode. Iz predmetnog nalaza i mišljenja sud je utvrdio visinu tužbenog zahtjeva.

25. S obzirom, a kako je prethodno obrazloženo da tužitelj ima pravo na zateznu kamatu na više plaćene iznose koje je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s čl. 19.c ZID ZPK obračunatih u skladu s čl. 1115. ZOO od dana svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev 586/2019 od 21. prosinca 2022., Rev-925/2023-2 od 8. travnja 2025. i Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026.), a vještak je u nalazu i mišljenju koje je u cijelosti prihvaćeno sačinio obračun tih zateznih kamata i naveo kako zatezne kamate na mjesečne iznose razlika po osnovi promjene tečaja obračunane za razdoblje od dana nakon dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., iznose 3.262,89 eura, to je tužbeni zahtjev za navedeni iznos prihvaćen, dok je u preostalom dijelu tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan.

26. Na dosuđeni iznos od 3.262,89 eura dosuđena je tužitelju i zatezna kamata koja na taj iznos teče od podnošenja zahtjeva za njihovom isplatom, odnosno, od dana podnošenja tužbe, dakle od 29. svibnja 2023. do isplate. Naime, zatezne kamate imaju obilježje akcesornosti, jer nastaju kao posljedica zakašnjenja u ispunjenju određene

novčane obveze i teku sve do njezina ispunjenja (čl. 29. st. 1. ZOO-a). Dok glavna obveza, to jest glavni dug ne bude plaćen, zatezne kamate kao sporedna tražbina nedjeljive su od njega i čine cjelinu s glavnim dugom (to proizlazi iz čl. 160. st. 2. ZOO-a). Tek nakon podmirenja glavne novčane tražbine, ako nisu plaćene i zatezne kamate, one se osamostaljuju, obračunavaju se u apsolutnom iznosu i kao za glavnu tražbinu, radi njihove isplate, može se podnijeti tužba sudu radi ostvarivanja prava na tzv. procesne kamate (čl. 31. st. 2. ZOO-a).

27. Dakle, kako je prethodno ovom odlukom obrazloženo, glavni dio je prestao s obzirom je cjelokupan iznos koji je tužitelj uplatio do dana obračuna konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po kreditu uz valutnu klauzulu u Eur, dok je preostalo potraživanje po osnovi zatezne kamate, koja se osamostalila po prestanku glavnog duga. Odredbom čl. 31. st. 2. ZOO-a propisano je kako na iznos neisplaćenih kamata se mogu zahtijevati zatezne kamate samo od dana kad je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu. S obzirom da je u ovome postupku zahtjev za njihovu isplatu postavljen tužbenim zahtjevom od 29. svibnja 2023., to tužitelj ima pravo na isplatu zateznih kamata koje na dosuđeni iznos od 3.262,89 eura u skladu s odredbom čl. 31. st. 2. ZOO-a teku od podnošenja takvog zahtjeva, dakle od 29. svibnja 2023. do isplate.

28. U odnosu na prigovor zastare tuženika valja napomenuti da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj presudi poslovni broj Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. izrazio stajalište da se pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnog interesa potrošača dolazi do prekida zastare primjenom odredbe čl.241. ZOO-a te zastara pojedinačnih zahtjeva ove vrste počinje teći ispočetka od trenutka pravomoćnosti sudske odluke u povodu te tužbe. Kako je to učinjeno presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013. i Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-7129/13 od 13. lipnja 2014. kada je presuda povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u ovoj vrsti predmeta postala pravomoćna i potvrđena presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-249/14 od 9. travnja 2015., a kojim presudama je utvrđeno da su se kamatne stope tužene banke mijenjale bez ugovorenih parametara jednostranom odlukom banka, samim obavještavanjem o promjeni, bez pojedinačnih pregovora, čim je došlo do kršenja pojedinih interesa i prava potrošača kao korisnika kredita što je uzrokovalo nepoštenost tj. ništetnost navedene ugovorne odredbe, pa primjenom toga zastara nije nastupila. To isto vrijedi i za tuženika o kojem i Visoki Trgovački sud Republike Hrvatske po istoj tužbi za zaštitu kolektivnog interesa potrošača odlučivao svojom odlukom poslovni broj Pž-6632/17-10 od 14. lipnja 2018., a Vrhovni sud Republike Hrvatske odbio njegovu reviziju svojom presudom poslovni broj Rev-2221/18-11 od 3. rujna 2019. Stoga sud ocjenjuje da je neosnovan prigovor zastare primjenom odredbe čl. 241. i čl. 225. ZOO-a jer je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 u tom dijelu ništetnosti za tuženika postala pravomoćna 14. lipnja 2018. kada je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske potvrdio tu prvostupanjsku odluku u odnosu na tuženika svojom presudom poslovni broj Pž-6632/17-10, a tužba u ovom predmetu je podnesena 28. svibnja 2023.

29. U odnosu na prigovor tuženika radi prebijanja tražbine tuženika s tražbinom tužitelja valja napomenuti da činjenica da manje plaćeni anuiteti zbog tečajne razlike CHF, te kamatnih stopa, koje, cijeneći sve naprijed navedeno, nisu bile jasno predočene pa tuženik ne može crpiti koristi iz svog nezakonitog postupanja. Plaćanjem

anuiteta tužitelj nije ništa primio pa stoga ne postoji niti obveza vraćanja nečeg što nije primio, a time niti tražbina tuženika po osnovi ništetnih ugovornih odredbi. Niži tečaj, odnosno niža kamatna stopa od onih koji su bili početni nisu doveli do povrede interesa potrošača, uz napomenu da tuženik niti ne ulazi u kategoriju potrošača, a isto tako nije narušena ravnoteža u ugovornom odnosu stranaka, pa kako tužitelj plaćanjem anuiteta prema nižem tečaju, odnosno nižoj kamatnoj stopi, nije ništa primio/stekao, to nema niti obveze vraćanja, slijedom čega nema tražbine tuženika prema tužitelju. Također valja napomenuti da je za navedenu tražbinu kao i za tražbinu koju tuženik potražuje u prigovoru radi prebijanja na ime preplate priznate u konverziji, tužitelj istaknuo prigovor zastare koji je osnovan s obzirom da su sva utvrđenja kolektivnog spora glede ništetnosti ustanovljena isključivo u korist potrošača, pa se tako i stajalište o prekidu zastare potraživanja ne može primijeniti na tuženika, slijedom čega zastarni rok za stjecanje bez osnove od 5 godina za tuženika nikada nije prekinut i isti je istekao s obzirom da je tuženik prigovore radi prebijanja istaknuo 2023., a zadnja tražbina iz predmetnog kredita je dospjela 2016. Stoga je sud odbio tuženikove prigovore radi prebijanja kao neosnovane, odnosno odlučio kao pod točkama III. i IV. izreke ove presude.

30. Slijedom svega navedenog, sud je prihvatio tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu u kojem potražuje isplatu iznosa od 3.262,89 eura sa zateznom kamatom tekućom od 29. svibnja 2023. do isplate, odnosno odlučio kao pod točkom I. izreke ove presude, dok je u preostalom dijelu odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan, odnosno odlučio kao pod točkom II. izreke ove presude.

31. S obzirom da je potraživanje tužitelja iz eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva sadržano i u glavnom tužbenom zahtjevu, a kako je sud o navedenom odlučio, nije bilo potrebno odlučivati o eventualno kumuliranom tužbenom zahtjevu.

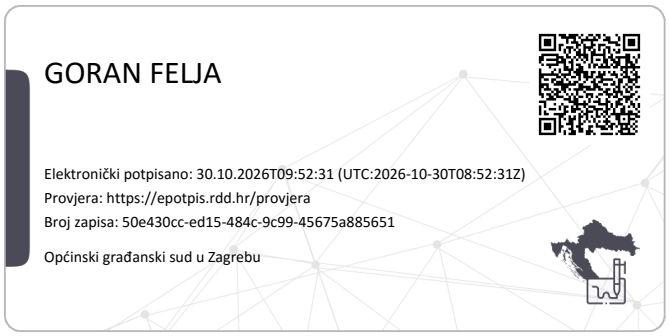
32. U odnosu na troškove parničnog postupka, tužitelj i nakon donošenja odluke proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-457/2025 od 27. svibnja 2026. tužbenim zahtjevom i nadalje traži isplatu preplaćenih iznosa po osnovi ništavih odredaba ugovora o kreditu te razliku glavnice s pripadajućim zateznim kamatama. S tim zahtjevom, tužitelj nije uspio, dok je uspio sa zahtjevom u dijelu kojim potražuje isplatu zateznih kamata za razdoblje od plaćanja do obračunskog datuma konverzije. Tražbina s kojom je tužitelj uspio u parnici predstavlja samo manji dio spornih pravnih pitanja u ovoj pravnoj stvari. Suština spora između stranaka je i nadalje je li nakon sklapanja ugovora o konverziji osnovan kondikcijski zahtjev tužitelja na isplatu potraživanja koji je obuhvaćen obračunom u konverziji. Stoga se po stavu ovog suda ne može zaključiti da je tužitelj s osnovom uspio u cijelosti nego u manjem dijelu od tuženika. I sa visinom zahtjeva je tužitelj uspio u manjem dijelu od tuženika. Sud također uzima u obzir da je tužitelj ovaj spor pokrenuo kako bi zaštitio svoja potrošačka prava te je slabija ugovorna strana u odnosu na tuženika kao trgovca i jače stranke u njihovom međusobnom odnosu. Naime, tuženik kao banka je stručnjak za kredit, valutu i kamate pa se njemu pripisuje pojačana pažnja u tim pitanjima. Dodatno, u trenutku podnošenja tužbe, tužba nije bila lišena sadržaja niti je bila očito nerazumna jer u tom trenutku domaća sudska praksa uopće nije bila ustanovljena. Iako se u međuvremenu praksa Vrhovnog suda Republike Hrvatske ustalila (donošenjem spomenute odluke proširenog vijeća tog suda), još je uvijek neizvjestan ishod ustavnosudskog preispitivanja spornih pravnih pitanja. Način na koji čl. 154. ZPP-a

određuje naknadu troškova parničnog postupka ne smije imati odvraćajući učinak za tužitelja da sudskim putem zaštiti svoja potrošačka prava. Iznos koji bi tužitelj morao platiti tuženiku, ako bi se uspjeh računao samo prema prihvaćenom i odbijenom dijelu zahtjeva za isplatu, nije zanemariv. Kad bi tužitelj, uz vlastite troškove, morao snositi i troškove tuženika, njegovo pravo na pristup sudu bilo bi nerazmjerno ograničeno.

33. Slijedom navedenog, a na temelju čl. 154. ZPP-a, određeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka, kako je i odlučeno pod točkom V. Izreke ove presude.

U Zagrebu 30. listopada 2026.

Sudac:
Goran Felja

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:
-od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira je li na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.
Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda Županijskom sudu.

DNA:
1. Tužitelju po pun.
2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088f-6810f**

Kontrolni broj: **02645-384c3-4deb1**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.